

БОРИС ПАСТЕРНАК

ВИТЛЕЕМСКАТА ЗВЕЗДА

Част 18 от „Стихотворенията на Юрий Живаго“

Превод от руски: Кирил Кадийски, 1990

chitanka.info

Сковал бе студът.
И вятър, и степи.
И за младенеца студен бе вертепа
на скалния рът.

С дъха си го топлеше волът. Тегла
деляха в обора
добитък и хора,
над яслите плуваше топла мъгла.

Кожуси от плява отърсили, в сняг,
в очите с уплаха
от зъбера бдяха
пастирите, вгледани в нощния мрак.

Пред тях беше снежно поле с параклис,
гробове и ритли,
догоре зарити,
и пълна със звездни сияния вие.

А редом, незнайна, преди да се взрем,
трептеше — унило
бедняшко кандило —
звездата, потеглила към Витлеем,

Тя пламна — копа — надалече дори
от свода и бога.
тъй както в тревога
разпалват се снопи и село гори.

Кола със сено с огнелика следа —
тя бе извисена
сред цяла вселена,
тревожна от тая незнайна звезда.

*Отблясъкът трепкаше в нощната твърд
и значеше нещо,
съзрял как насреща
тук трима добри звездобройци вървят.*

*Камилите с дарове бяха отзад
и в сбруи магаренца, дребни и постни,
ситняха в редица по стръмния скат.*

*И — странна картина на бъдния свят —
напредваше всичко, пристигнало после.
О, мисли, мечти, светове, а сред тях
и бъдни галерии, бъдни музеи,
дела на магьосници, капризи на феи
и сънища детски, и коледен сняг.*

*И трепет на капещи свеци, и трепети
от великолепен и цветен варак...
... А все по-свиреп беше вятърът в степите...
... и ябълки златни сред златния мрак.*

*От вейки частично закрит бе вирът,
но другата част през гнезда и през клони
се виждаше; можеха да се съзрат
как бързат осли и камили по склона.
Да тръгнем и ние по правия път,
на чудото р всички да сторим поклони —
успяха пастирите да промълвят.*

*По пътя от шляпане ставаше жарко.
По яркия сняг, като слюда преди,
зад къщи се мяркаха боси следи.
Скумичеха кучета, сякаш угарки
на свеци съзряли — залог за беди.*

*Нощта мразовита бе приказка сякаш
и някой от тежките преспи — но кой? —*

незримо се вмъкваше в техния строй.
И псетата вкупом подтичваха в мрака
и чакаха нещо с ръмжене и вой.

По същия път през пустинната местност
с тях ангели бързаха в нощния мрак —
незрими от чистата си безтелесност,
но стъпки оставяше босият крак.

Край камъка вече стълпен бе народа.
Разсъмваше. Кедрите изникнаха — лес!
— Кои ще сте вие? — попита Мария.
— Пастори и божии посланици, днес
дойдохме хвала да ви кажем и чест.
— Не можете всички. Потрайте на входа.

И в ранните пепелносиви мъгли
тълпяха се стари пастори сърдито,
пешаци и конни кипяха открито,
край каменното водопойно корито
ревяха камили, лежаха осли.

Разсъмваше. Изгревът беше помел
огнището гаснещо на небосвода.
И влѣхвите само пропусна през входа
Мария — там в тесния скален тунел.

Той спеше сияещ, гол в яслата груба,
подобно лъч, тъмна хралупа пробол.
И там му заменяха овчата шуба
оселът прѣхтящ и лѣхтящият вол.

Стояха встрани, в здрача син на обора,
шептяха, налучквайки верни слова.
И някой докосна тук, без да говори,
единия влѣхва — извърна глава
и зърна той: гостенка гледа отгоре,

и новата вечна звезда бе това.

Издание:

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.